

SCÉNÁŘ K AUDIO REPORTÁŽI - paní JIŘINA ROHOVÁ

Zpracovali: Ela Michálková, Natka Svobodová, Klára Votrubová, Michal Pokorný a Jirka Smítka
ZŠ U Lesa, Boženy Němcové 539, Nový Bor

ELA 1: Paní Jiřina Rohová se narodila a vyrůstala v Novém Boru. Její tatínek byl učitelem na zdejší Národní škole. Tam chodila i Jiřinka. Celé dětství prožila tady, v Novém Boru, a u babičky v Semtěši u Čáslavi.

NATKA 1: Paní Rohové bylo v roce 1968 dvacet let. Přišla však noc na 21. srpen.

PANÍ ROHOVÁ: *Toho jednadvacátýho srpna, to bylo v jednu hodinu v noci ... My jsme s maminkou, protože tatínek zemřel, a tak jsme bydlely o patro vejš. přiběhli a v tu noc nás budili, že jsme jako okupovaný.*

JIRKA 1: Vlastně tomu nikdo nechtěl věřit. Městem jezdily tanky a obrněná auta. A druhý den měl každý strach, že nepůjde nic koupit.

PANÍ ROHOVÁ: *Maminka mě poslala dokoupit do drogerie. Tak už tam stála fronta, já nevím, od šesti hodin, tak jsme se tam postavili na prášky a na pastu zubní ... aspoň to základní abysme doma měli. A mezi tím městským úřadem a tím dřevěným – tam bydleli Plíškovci – tak byly dva tanky. A lauf namířenej na nás, na frontu.*

MICHAL 1 : Byli to mladí kluci. Nevěděli nic, proč jsou tady. Dostali rozkaz a šli.

KLÁRA 1 : V Boru dokonce hořely vlajky. Našli se i tací, kteří se Rusům postavili.

PANÍ ROHOVÁ: *Každý den se střídaly tady tanky v Boru, obrněný transportéry, to projíždělo tady, Já nevím, co to bylo za pána, ten se proti nim postavil a shodili ho na zem a šlapali na něj. Prostě to bylo hrozný.*

ELA 2: Tehdy dvacetiletá Jiřina se s kamarádkou vydala do Prahy. Kamarádka tam totiž měla babičku.

PANÍ ROHOVÁ: *Bydlela v Dejvicích, to si pamatuju. A už když jsme se blížili k Praze, no tak to bylo furt nějaký odstřelování a tohle ... si pamatuju, že babička furt: „Nikam holky nechoďte, dějou se tam hrozný věci!“ Jenomže člověk, mladej a byl zvědavej, že jo.*

NATKA 2: Neposlechly a odjely tramvají do Vodičkovy ulice.

PANÍ ROHOVÁ: *Tanky a převrácený autobusy a to bylo hrozný. A člověk, teď když si zpětně vezmu, jak my jsme hazardovaly se životem! My jsme probíhaly mezi. Schovávaly jsme se za*

ty autobusy, co byly jako spadlý. Střílelo se tam teda hrozně. No, a právě to bylo v ten den, kdy vodstřelovali to muzeum.

JIRKA 2: Národní muzeum. Ještě dnes můžeme vidět na jeho fasádě stopy po střelbě. Paní Jiřina se naštěstí z Prahy vrátila.

KLÁRA 2: Píše se rok 1969 a Jiřina má před svatbou.

PANÍ ROHOVÁ: *Já jsem jela k mé tetě, teda do Starých Splavů, jeli jsme na motorce na skútru. Já měla batoh a vezla jsem tam sousedkám a tetě koláčky.*

JIRKA 3: A narazili na řadu vojáků se samopaly.

PANÍ ROHOVÁ: *Zastavovali auta, prohlíželi... prostě všechno. A nás taky zastavili. No, takže my jsme*

s nima jako mluvili rusky... a voni jako, co vezeme v tom batohu? Já

říkám, že budeme mít svatbu a že vezeme koláčky. No, samozřejmě, že si tu

jednu krabičku vzali.

MICHAL 2: Určitě jim ty koláčky chutnaly. Nám u paní Jiřiny také moc chutnalo, když nám nabídla své výborné muffiny.

ELA 3: Paní Jiřina s manželem vychovali dvě děti. Celý život pracovala v Crystalexu a ve volném čase se věnovala i dětem cizím, chystala letní tábory a jiné akce.

KLÁRA 3: A svou úžasnou energii vložila i do psaní. Kniha Babičko vyprávěj je velkým darem, který rodina paní Rohové dostala.